

Nagy Vincze †

1860—1915.

Néhány nap előtt a magyar államerdészet tisztikara — sokan személyesen, lélekben valamennyien, — egy sirt álltunk körül, amely szakunk egyik lelkes, fáradhatatlan munkását zárta ölébe örökre.

Márczius 29-én délután temettük *Nagy Vincze* miniszteri tanácsost, a földmivelésügyi minisztériumban a horvát-szlavonországi kincstári erdőgazdasági ügyeket intéző ügyosztálynak kiváló vezetőjét, az Országos Erdészeti Egyesület és a Horvát-Szlavon Erdészeti Egyesület rendes tagját, aki hosszas szenvedés után, életének 55-ik évében Budapesten elhunyt. Már az utolsó két évben aggódva láttuk, hogy régibb keletü szívbaja mint örli meg szervezetét feltartóztatlanul.

Nagy Vincze életrajzi adatait röviden az alábbiakban foglaljuk össze.

Született 1860. november 25-én Szlavoniában, Daruváron. Az elemi és a középiskolát születési helyén, továbbá Belováron, Rakovcén, Zágrábban és Eszéken végezte el s az utóbbi helyen 1879-ben letette az érettségi vizsgát. Felsőbb tanulmányait 1879-től 1882-ig a bécsi „Hochschule für Bodenkultur“ főiskolán elvégezvén, 1882. november 3-án a lippai m. kir. főerdőhivatalhoz műszaki díjnokká neveztetett ki, ahol ebben a minőségben 1885. november végéig teljesített szolgálatot, időközben kilencz hónapot katonai szolgálatban töltvén. Ekkor rövid időre a magánéletbe vonult vissza, lelke azonban ismét csak az erdészeti szolgálat terére vitte vissza, s hogy a magyar kincstári erdőtisztek részére előirt törvényszerű képesítést megszerezhesse, az 1888/1889. tanévet a selmeczbányai m. kir. bányászati és erdészeti akadémia erdészeti szakán töltötte és megszerezte a bécsi végzettségénél még hiányzó tantárgyakból a vizsgaeredményeket. 1889. augusztus 3-án a zágrábi kir. erdőigazgatóságához ismét műszaki díjnokká neveztetett ki.

Ettől az időponttól kezdve azután megszakítás nélkül a magyar kincstár szolgálatában állott egészen haláláig.

Az erdészeti államvizsgát 1890-ben Budapesten tette le jeles eredménnyel. A következő évben a jaszenáki kir. erdőgondnokság, majd mint segéderdőrendező, az otocsáci kir. erdőrendezőség vezetésével lett megbízva, mely utóbbi minőségben 1893-ig teljesített szolgálatot. Ebben az évben a földmivelésügyi minisztérium erdészeti főosztályába rendeltetett be szolgálattételre, ahol 1894-ben főerdésszé, 1897-ben pedig erdőmesterré lépett elő. 1898-ban az otocsáci kir. erdőhivatal élére állítottott és 1900-ban főerdőmesterré neveztetett ki.

Hét és fél évi eredménydús hivatalfőnöki működés után azonban 1906. év elején már ismét Budapesten, a földmivelésügyi minisztérium I—B₁. ügyosztályának élén találjuk őt. Itt 1906-ban erdőtanácsos lett, majd kiváló érdemei elismeréséül a főerdőtanácsosi czimmal és jelleggel ruháztatott fel. Amikor az erdészeti I—B. főosztály kebelében a horvát-szlavonországi ügyek intézésére külön ügyosztály szervezetett, ennek vezetésével ő bízott meg és 1907-ben erdőigazgatóvá, 1913. őszén pedig miniszteri tanácsossá neveztetett ki.

Ennek a feltűnő lendülettel emelkedő szép pályafutásnak kiemelkedő szakai bizonyára azok az évek voltak, amelyeket Nagy Vincze, mint hivatalfőnök Otocsácon és mint ügyosztályvezető a horvát-szlavonországi kincstári erdőgazdaság élén Budapesten töltött.

Amott a többé-kevésbé avult gazdálkodási és igazgatási rendszernek a korszerűbb megalapozásával szerzett maradandó érdemeket és az ő nevéhez fűződik különösen a hivatal székhelyének Otocsácról Szusákra történt áthelyezése, amivel ugy a kerület erdőgazdasági fellendülése, mint az ottani erdőtisztikar addigi rendkívül nehéz helyzetének jobbátétele szempontjából elvitathatlanul kedvezőbb viszonyokat teremtett s egyik kedves terve valósult meg később a szusáki erdőhivatal új és modern székházának a megépítésével is.

Mint ügyosztályvezető pedig szintén fáradhatatlan, lelkiismeretes harczosa volt mindennek, amivel szakunknak és különösen a horvát-szlavonországi kincstári erdőgazdaságnak és erdőtisztikarának hasznára lehetett.

Közismert nyugodt, kiforrott természete, korrekt s szokatlanul fegyelmezett társadalmi fellépése és érintkezési modora,

nyelvismerete, szaktudásának alapossága, rendkívül előrelátó ítélőképessége és megfontoltsága elismerést és tisztelőket szerzett neki az összes intéző köröknél és sikert biztosított részére még a legnehezebbnek látszó körülmények között is.

Látszólag zárkózott, kimért egyénisége — jól tudjuk — meleg, mélyen érző és ritka nemes szívet rejtett magában, s a jó barátnak igaz barátja, az alája rendeltnek jószágos atyja volt.

E megfontoltsága mellett azonban a modern erdőgazdasági eszméknek lelkes barátja volt s az a nagy lendület, amely ujabban a magyar erdőgazdaság terén észlelhető, az ő szép terveit és kedves álmait is az óhajtott megvalósulás felé vitte és viszi.

„Még néhány kedves tervemet szerettem volna megvalósítani...” — mondogatta betegsége alatt, majd amikor megsejtette a vég közeledését, az orvostanártól kérdezgette: — „Vajjon kimehetek-e én még egyszer az erdőbe, fogom e még láthatni az erdőt? . . .“

Az erdőt, amelyet lelkének egész rajongásával szeretett; az erdőt, amely neki mindene volt! . . .

Őrizzük meg nemes emlékét kegyelettel és szeretettel mindnyájan. Nyugodjék csöndes békében; sirja felett virrasszon a szeretetteljes kartársi emlékezés!

Kacsanovszky J.

KÜLÖNFÉLÉK.

Halálozások. *Kakódy* Dániel kir. segéderdőmérnök, a susaki erdőhivatal kerületéhez tartozó krasnói erdőgondnokság vezetője, erdészeti egyesületi rendes tag, mint tart. honvédtűzérhadnagy f. é. február hó 13-án Galiciában, Dvernik közelében ellenséges gránáttól találva, életének 31. évében, ifju feleséget és két apró gyermeket hagyva hátra, hősi halált halt. Értesülés szerint éppen a családjától kapott levél olvasása közben érte a halálos lövés. Bajtársai katonai pompával helyezték örök nyugalomra s a sírhely pontos helyszínrajzát az özvegynek megküldötték.

Dicsőség emlékezetének!